

De uttalade namnen, sigillboken

En dag när jag funderade över de övergreppen/ofredanden jag själv blivit utsatt för hände något märkligt. Plötsligt förstod jag varför så många kvinnor låter övergrepp passera utan att avslöja förövaren.

Jag listade mina:

En kompis pappa trycker upp mig mot väggen i en hiss där vi är ensamma. Han tar på mina bröst och försöker kyssa mig. Jag var 18 år. Då kunde jag inte säga något till någon, inte heller till min kompis. Jag gick aldrig mer hem till honom. Pappans namn är:

En äldre släkting till min dåvarande pojkvän tafsar på mig under en julfest med familjen. Namn:

Träffar en f.d. pojkvän på krogen, jag är berusad och ledsen att det är slut. Jag vaknar morgonen därpå i en okänd lägenhet, med fragmentariska minnesbilder av sexuella övergrepp. Hans namn är:

De går inte att skriva ut, namnen.

Jag sätter mig själv sist i ledet av de som ska skyddas. Drar mig för att generas. I första fallet, min kompis som skulle skämts något fruktansvärt om han vetat vad hans pappa gjort. De familjer som ingick i bekantskapskretsen, om någon trott mig, hela den gemenskapen skulle ha raseras.

Med den äldre släktingen, min dåvarande relation, familjen vi ingick i, där den vördade patriarken är en förövaren!

Den f.d. pojkvännen, hans nuvarande familj, fru och barn.

Jag gör en bok, där jag skriver namnen. Jag förseglar sidan.

I sigillboken skriver jag "mina" namn, där kan du också skriva dina namn. Det är ett sorts hot, innebär en möjlighet att de kan bli avslöjade om någon bryter sigillen.

För det är också skammens tystnad som skyddar dem, som ger dem utrymmet att ofreda och förgripa sig, de vet att deras namn inte kommer att uttalas!

Skriv dina namn, försegla med sigillet. Om du inte vill lämna sidan klipp ut det och ta den med dig. Men lämna ett sigill på insidan av pärmen så delar du din aktion med oss andra.

Jenny Edlund